

ТАЛАСЪМЪ

Цѣлъ день двамата фокусника гълтаха ножове и огънь, разиграваха една малка рунтава маймунка и събраха цѣлия панаиръ да ги гледа и да се чуди. Вечеръта поведоха маймуната, вързана съ синджирче, и отидоха въ една кръчма.

Ядоха, пиха, напиха се. Единиятъ се търкулна на пода, другиятъ прегърна масата и захъркаха. Маймуната ядѣше круши. Тя изплю една червива круша и зашари съ очи извъ кръчмата. Кръчмарьтъ дрѣмѣше. Маймунката грабна синджирчето и се измъкна навънъ.

— Пфу! Червата си щѣхъ да изплюя отъ тоя червей! — каза тя. — Чакай да излѣза малко и да видя бѣлия свѣтъ. Омръзна ми да ме разиграватъ и да ми даватъ червиви круши. Ще ида въ оная градина, ще си набера здрави круши и ще хвана пжтя за Африка. Три дни като вървя, ще стигна тамъ. Ще науча всичкитѣ маймуни да играятъ и ще отворя циркъ.

Прескочи маймуната плета, набра круши и се измъкна извъ село.

— Отдето грѣе слънцето, нататъкъ е Африка. Нататъкъ ще вървя.

И тръгна. Върви по пжтя и гледа: едно голѣмо куче, ръмжи и трака зжби. Уплаши се маймунката и търти да бѣга. Бѣга, бѣга, стигна до гробищата и се скри задъ единъ гробъ. Кучето пообиколи телената ограда и си отиде.

— Отървахъ се, — каза маймунката. — Трѣбва свѣтътъ да е много страшенъ. Неможе да ходя сама. Пъкъ Африка е далечъ. Три дни ще бѣхтя пжтъ, а може да ме срещнатъ триста кучета. По-хубаво е да се върна. Когато порастна, ще си ида въ Африка. Ами ако ме срещне кучето?

Седи си маймунката и се чуди какво да прави. По пжтя се зададе единъ човѣкъ.

— Чакай — каза маймунката — да му се обадя, та да вървимъ заедно!

И изкрещя. Обърна се пжтникътъ и гледа: възъ единъ гробъ седи нѣщо черно, космато, опашато. И крѣщи. Очитѣ му свѣткатъ като свѣткавици. Уплаши се пжтникътъ.

— Да е куче, не е куче; да е котка, не е котка. Трѣбва да е таласъмъ. Ами сега? Плю той на петитѣ си и удари на бѣгъ. Маймунката следъ него.